

Asociația Magistraților din România (AMR)

Nr. 318 din 15.12.2015

Secția disciplinară pentru judecători

Termen 16.12.2015

Nr. 3133/IJ/1888/DIJ/2015

Către,

**Secția disciplinară pentru judecători
a Consiliului Superior al Magistraturii**

Asociația Magistraților din România (AMR), organizație neguvernamentală, apolitică, națională și profesională a judecătorilor și procurorilor - cu sediul în municipiul București, B-dul Regina Elisabeta nr. 53, sector 5, tel./fax. 021.4076286, email amr@asociația-magistraților.ro cod de înregistrare fiscală 11760036, cont bancar RON IBAN RO37RNCB0090000508620001, deschis la banca BCR Sucursala Lipsani, *reprezentată legal de judecător Gabriela Baltag, în calitate de președinte*, formulează, în temeiul **dispozițiilor art. 61 alin. 3 din Noul Cod de procedură civilă (N.C.P.C.)**, având domiciliu în municipiul Piatra Neamț, strada Nufărului, nr. 4, bl. B8, sc. A, etaj 3, ap. 13, Județul Neamț, formulează, în temeiul **dispozițiilor art. 61 alin. (3), art. 63 din Noul Cod de procedură civilă (N.C.P.C.)**,

Cerere de intervenție accesorie în favoarea doamnei judecător Risantea Găgescu și a domnului judecător Damian Dolache, dar și o Cerere de intervenție principală.

solicitând:

- **admiterea cererilor de intervenție, în temeiul dispozițiilor art. 64 alin. 2 N.C.P.C. având valoarea unor cereri de sprijin a argumentelor judecătorilor cercetați disciplinar, dar și în interes propriu, pornind de la principiile pe care se sprijină activitatea asociației profesionale.**

- **respingerea acțiunii disciplinare exercitate prin Rezoluția din 29.10.2015 împotriva doamnei judecător Risantea Găgescu cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la Cabinet de Avocat "Corneliu-Liviu Popescu", cu domiciliul profesional principal în bd. Carol I, nr. 23, sc. 1, et. 3, ap. 11, sector 3, București, cod 030162 – și, a domnului judecător Damian Dolache, cu domiciliu procedural la Curtea de apel București, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr. 5, sectorul 4.**

1. Aspecte prealabile:

În baza prevederilor **art.49 alin.7 din Legea nr. 317/2004**: „Dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.”

Potrivit **dispozițiilor art. 61 alin. 1 și 3 N.C.P.C.** „Oricine are interes poate interveni într-un proces care se judecă între părțile originare...Intervenția este principală, când intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecătii sau un drept strâns legat de acesta.”

Conform **dispozițiilor art. 63 alin. 1 și 2 N.C.P.C.** „Cererea de intervenție accesorie va fi făcută în scris și va cuprinde elementele prevăzute la art. 148 alin. 1... Intervenția accesorie poate fi făcută până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecătii, chiar și în căile extraordinare de atac.”

2. Referitor la interesul A.M.R. de a formula cereri de intervenție

2.1. Interesul Asociației Magistraților din România de a sprijini apărările convergente, conținând argumente și o finalitate similară, susținute de judecătorii **Risantea Găgescu și Damian Dolache**, rezultă și din **art. 5 al Statutului A.M.R.**, potrivit căruia Asociația are drept scop „*reprezentarea intereselor magistraților în raporturile cu celelalte subiecte de drept pe plan intern și internațional*”.

Pentru realizarea scopului său constitutiv, Asociația are ca obiective, conform **art. 6 pct. 2 din Statut**, promovarea libertății și demnității profesiei, apărarea statutului magistraților în statul de drept și independența justiției față de celelalte puteri ale statului. De asemenea, potrivit **art. 6 pct. 4 din Statut**, A.M.R. are ca obiectiv apărarea libertății, demnității și *statutului profesional al magistraților*, sens în care A.M.R. își exprimă poziția față de deciziile luate sau care urmează a fi adoptate, în ceea ce privește profesia de magistrat și cei care o exercită.

Prin raportare concretă la rolul conferit de dispozițiile legale, dar și constituționale, anume că: „*Magistratura este activitatea judiciară desfășurată de judecători în scopul înlăptuirii justiției.....*” și că „*Judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.*” (art. 1 și art. 2 alin. 3 din Legea nr. 303/2004), precum și acelea referitoare la faptul că: „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*” (art. 124 alin. 3 din Constituția României), **AMR justifică un interes legitim**, pretinzând respectarea dispozițiilor legale enunțate ca o condiție primordială pentru garantarea independenței justiției și respectarea statutului magistratului, în situația de față a judecătorilor.

2.2. Așadar, A.M.R. justifică un interes legitim de a interveni în prezenta cauză, în interesul personal, dar și în apărarea judecătorilor pe care îi reprezintă, Asociația fiind împuternicită chiar prin actul constitutiv să acționeze în numele acestora. A.M.R. are în vedere, la nivel de principiu și, față de circumstanțele

cauzei, respectarea art. 5, art. 6.2., art. 6.4. din Statut, și, în consecință, abilitarea de a apăra drepturile și interesele magistraților în raport cu celelalte subiecte de drept, pe plan intern și internațional. În cauză, această intenție este evidentă, de vreme ce A.M.R. **solicită respectarea unuia dintre cele mai importante principii care dă valoare statului de drept, anume independența judecătorilor.**

3. Referitor la lipsa de temeinicie a acțiunii disciplinare care face obiectul lucrării nr. 3133/IJ/1888/DIJ/2015, finalizată prin întocmirea de către Inspekția Judiciară a Rezoluției din 29.10.2015 prin intermediul căreia a fost admisă sesizarea formulată de Președintele Consiliului Superior al Magistraturii – judecător Marius – Badea Tudose și, astfel, s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare împotriva judecătorilor Risantea Găgescu și Damian Dolache de la Curtea de apel București pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 991 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 și a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s din Legea nr. 303/2004.

3.1. Principiile fundamentale privind independența judecătorilor în România este garantată, cel puțin din punct de vedere teoretic, la nivel constituțional, până la cel mai înalt nivel cu putință. Independența justiției este premisa statului de drept și garanția fundamentală a unei drepte judecări, iar judecătorul susține și exemplifică independența sistemului judiciar atât din punct de vedere individual cât și instituțional. Judecătorul este independent în exercitarea atribuțiilor sale indiferent de ierarhia internă a instanțelor.

Astfel, cum dispun reglementările internaționale, asumate și deci obligatorii pentru România „... *judecătorul își exercită funcția judiciară independent, pe baza aprecierii proprii a faptelor, a interpretării conștiințioase a legii, fără influențe din afară ...*” (**Principiile de la Bangalore cu privire la conduita judiciară – 2001, Norma nr.1, Independența**). „*Când deliberează într-un litigiu între oricare părți, judecătorul trebuie să fie imparțial, adică să fie liber de orice relații, subiectivism sau părtinire, care afectează – sau pot fi percepute ca afectând – capacitatea sa de a decide independent.*” (**Avizul nr. 1 (2001) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (C.C.J.E.) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitor la standardele privind independența puterii judecătorești și inamovibilitatea judecătorilor**). Un judecător este în slujba legii și este răspunzător numai în fața acesteia. **Recomandarea R (94)12 Principiul I (2)(a)(i)** stipulează că: „*hotărârile judecătorești nu trebuie să fie supuse niciunei reexaminări în afara procedurilor de apel prevăzute de lege.*”

Prin **Rezoluția din 29.10.2015** emisă de **Inspekția Judiciară** a fost admisă sesizarea formulată de **Președintele Consiliului Superior al Magistraturii – judecător Marius – Badea Tudose** și, astfel, s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare împotriva doamnei judecător **Risantea Găgescu** și, a domnului

judecător Damian Dolache de la Curtea de apel București pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t raportat la art. 991 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 și a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. s din Legea nr. 303/2004.

Într-o motivare amplă, de peste 64 pagini, a fost emisă rezoluția menționată mai sus de către inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea prealabilă, asemănătoare unui adevărat rechizitoriu, în ceea ce-i privește pe judecătorii **Risantea Găgescu și, Damian Dolache de la Curtea de apel București**, membri ai completului C3A, care au pronunțat în dosarul nr. 22674/3/2014 decizia penală nr. 733/A/ 20.05.015.

În temeiul în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală cei doi judecători au admis apelul inculpatei Rarinca Mariana împotriva sentinței penale nr. 2873 din 18.12.2015 pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, hotărâre ce a fost desființată în parte și, rejudecând, în fond, în temeiul art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b Cod procedură penală au dispus achitarea inculpatei sub aspectul săvârșirii infracțiunii de șantaj, prevăzută de art. 207 alin. 2 și 3 Cod penal cu aplicare art. 131 din Legea 78/2000 actualizată. Totodată s-a constatat că inculpata a fost reținută și arestată în perioada 10.06.2014 – 18.12.2014 și s-a dispus restituirea bunurilor confiscate la percheziția imobiliară. Prin aceeași decizie penală, instanța de control judiciar a respins ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A., această decizie fiind una definitivă. Persoana vătămată a fost în această cauză președintele instanței supreme judecător Livia – Doina Stanciu, calitate ce a atras competența specială a unei unități de parchet în instrumentarea litigiului penal.^{^p} Potrivit **art. 99 lit. t raportat la art. 991 alin. 2 din Legea nr. 303/2004 republicată:** „*Constituie abateri disciplinare:*

t) exercitarea funcției cu rea – credință sau gravă neglijență.” și „Există gravă neglijență atunci când judecătorul..... nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual;”

Potrivit dispozițiilor **art. 99 lit. s din Legea nr. 303/2004 republicată** constituie abateri disciplinare „*utilizarea unor expresii inadecvate în cuprinsul hotărârilor judecătorești sau al actelor judiciare ale procurorului ori motivarea în mod vădit contrară raționamentului juridic, de natură să afecteze prestigiul sau demnitatea funcției de magistrat;”*

Promovarea acestei acțiuni disciplinare are ca fundament, pe de o parte, modalitatea în care judecătorii și-au argumentat soluția, respectiv decizia adoptată, iar pe de altă parte, este întemeiată pe argumente privind o așa-zisă imposibilitate absolută a examinării probelor, a modalității în care s-au efectuat actele de urmărire penală, după pronunțarea încheierii definitive de către judecătorul de cameră preliminară, moment ce reprezintă începerea judecării cauzei. O astfel de motivare este mai mult decât periculoasă, prin intermediul acesteia fiind acreditată ideea

(nesusținută decât parțial de o jurisprudență care nu este încă bine conturată) că încheierea dată în cameră preliminară are o valoare mai mare chiar decât un RIL sau mai nou, decât o HP.

Enunțând câteva dispoziții legale, pe care le interpretează după propria credință, inspectorul judiciar acreditează ideea că toate aspectele examinate în cameră preliminară „*scapă*”, în baza legii, efectuării unui verificări efective, ulterioare, de către instanța de control judiciar. Prin urmare, se poate deduce din logica, de altfel inedită, a inspectorului judiciar care a efectuat cercetarea prealabilă că, orice depășire a momentului camerei preliminare nu mai poate conduce un judecător decât la pronunțarea unei soluții de condamnare, întrucât acesta nu ar mai avea la îndemână soluția examinării probelor, or a actelor de urmărire penală, sens în care, cele reținute de organul de urmărire penală trebuie percepute ca având o valoare absolută.

Omite inspectorul judiciar să amintească alte prevederi legale, clare, ce permit judecătorului investit cu soluționarea unei cauze penale examinarea acesteia sub toate aspectele, cu atât mai mult a unei instanțe de control judiciar care trebuie să verifice legalitatea hotărârii pronunțate anterior (cu respectarea principiilor deja consacrate – ex. „*non reformatio in pejus*”).

Art. 342 Cod procedură penală, reține în ceea ce privește obiectul procedurii în camera preliminară că: „*Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.*” Acest aspect nu poate să conducă la concluzia că, după începerea judecării cauzei, nu mai pot fi puse în discuție probele ori anumite acte de urmărire penală, cu atât mai mult că procesul penal este guvernat, printre altele, de principiul nemijlocirii care presupune o readministrare, reanalizare, o percepere directă, de către instanță a valorii, a substanței acestora.

De asemenea, printr-o interpretare mai mult decât greșită, inspectorul judiciar trasează atunci când examinează incidența art. 6 din Convenție, limitele în care poate fi realizat acest fapt, de către instanța de control judiciar (pag. 50 alin. 3 în Rezoluția din 29.10.2015), vorbind despre anumite „*împiedicări*” care nu pot fi primite, cu atât mai mult că majoritatea soluțiilor de neconstituționalitate pronunțate de instanța de contencios constituțional, deloc neglijabile, au avut în vedere aspectele ce au vizat procedura de cameră preliminară, sancționată dur pentru îngrădirea dreptului părților la un proces echitabil.

Mai mult decât atât, **art. 103 Cod procedură penală** atunci când se referă la aprecierea probelor dispune că: „(1) *Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.*

(2) *În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției*

inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.

Deosebit de importante sunt, raportat și la calitatea judecătorilor cercetați disciplinar, anume judecători investiți cu soluționarea unei cauze penale în apel, prevederile **art. 417 alin. 1 și 2 Cod procedură penală** referitor la **efectul devolutiv al apelului și limitele sale**, anume: „**(1) Instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.**

(2) În cadrul limitelor prevăzute la alin. (1), instanța este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

Prin urmare, instanța de apel are chiar obligația ca, pe lângă temeiurile și cererile formulate de titularul/titularii căii de atac, să examineze cauza sub toate aspectele. În acest sens, în raport cu dispozițiile legale enunțate în scopul soluționării legale a căii de atac, judecătorii care au compus completul instanței de control judiciar aveau obligația de a analiza toate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, ceea ce presupune o analiză minuțioasă a probelor administrate, inclusiv în cursul urmăririi penale și, în cele din urmă, să constate dacă există infracțiunea reținută ca acuzație, atât din punct de vedere al existenței laturii obiective, cât și a laturii subiective.

Se impune a fi menționat că, prin introducerea în noul Cod a procedurii de cameră preliminară, legiuitorul a urmărit să instituie o procedură favorabilă persoanei inculpate, trimisă în judecată și, nicidecum, această situație nu poate fi acceptată ca o limitare a dreptului de acces la un proces echitabil, în sensul art.6 din Convenție. Faptul că în procedura de cameră preliminară nu s-au invocat excepții și nu s-au formulat cereri privind legalitatea administrării probelor și a actelor de urmărire penală, nu este în măsură să împiedice și să limiteze în niciun mod instanța de apel, în a analiza, în detaliu și nemijlocit probele, care, în cele din urmă îi formează convingerea că persoana acuzată se face vinovată de săvârșirea infracțiunii (**art. 103 alin. 2 și art. 417 alin. 2 Cod procedură penală**).

Fără a lua exemplul greșit al Inspecției Judiciare, care și-a depășit cu mult competențele, în cauza de față, transformându-se într-o adevărată instanță de control, or și mai rău într-o suprinstanță națională, suntem îndreptățiți să ne întrebăm unde a identificat și prin ce mecanisme depășirea de către judecătorii cauzei a conținutului „*legal al unei hotărâri judecătorești*”, realizată „*contrar scopului înfăptuirii justiției*”, atunci când aceștia au motivat soluția de achitare pronunțată,

utilizând, deloc de nepermis, expresii de genul „*dovada că procurorii de caz au invocat în mod abuziv...*” sau că „*au fost invocate în mod abuziv fapte imaginare*”, etc.?!)

Argumentele utilizate de judecători, în susținerea deciziei de achitare nu pot fi reținute ca fiind doar simple „*judecăți de valoare*”, fără un corespondent obiectiv, cum de neimaginat susține inspectorul judiciar, vizibil apărător al activității desfășurată în faza urmăririi penale, aproape revoltat de îndrăzneala judecătorilor de a utiliza termenul „*abuziv*” în motivarea unei soluții de achitare.

Domnule Președinte, cei doi judecători naționali nu au făcut decât să respecte valorile, principiile promovate art. 6 din CEDO, în sensul că, au procedat la o examinare echitabilă, corectă a cauzei, dar mai ales proporțională, examinare ce a oferit tuturor părților implicate în litigiul garanțiile legii, la cele mai înalte standarde. Independența și imparțialitatea judecătorilor, cerințe structurale ale unui stat de drept, nu pot fi înlăturate prin limitări de genul inovațiilor formulate de Inspekția Judiciară, care s-a comportat, la rândul ei, ca o instanță în casație.

Dimpotrivă, în ochii fiecărui cetățean, dar mai ales a unui observator rezonabil, soluția adoptată de judecători a reprezentat o dovadă a unei justiții nesupusă niciunei influențe, a adevărului, libertății și a respectării drepturilor omului. A accepta că prin decizia pronunțată judecătorii sunt pasibili de o sancțiune disciplinară, întemeiată pe acuzații dintre cele mai ridicole, acest fapt reprezintă, în realitate, un atentat la vocația fiecărui judecător din această țară de a se „*supune legii și conștiinței sale*”, o violare evidentă a independenței lui, reprezintă începutul unui declin juridic a tuturor principiilor și libertăților dobândite/câștigate în împrejurări deloc simple, cu efecte dintre cele mai nedorite, care pot depăși chiar dimensiunile unui act de justiție specific unei perioade totalitare. **Dacă primiți concluziile Inspekției Judiciare, în maniera existentă în acest caz, putem afirma fără nicio îndoială că dreptatea are puține șanse să mai triumfe vreodată în România!**

Asociația Magistraților din România (AMR) vă solicită din aceste considerente respingerea ca neîntemeiată a acțiunii disciplinare exercitată împotriva judecătorilor Risantea Găgescu și Damian Dolache de la Curtea de apel București.

Președintele Asociației Magistraților din România

judecător Gabriela Baltag

